

Kreditinflation, der er den væsentligste Aarsag til, at Kronen staar saa lavt, som den staar. Det er derfor nødvendigt at faa denne Inflation fjernet, og det mener vi maa gøres gennem Kreditindskrænkninger af forskellig Art; og Forbrugsindskrænkning er ogsaa en Form for Kreditindskrænkning.

Regeringens Forslag har dernæst den uhyre Fordel for Befolkningen fremfor det tilsvarende Forslag fra Socialdemokratiets Side, at Staten leverer Pengene tilbage en Gang i Tiden, naar vi ser, at Forholdene har bedret sig saaledes, at det kan gøres. Grænsen er sat til 20—30 Aar; altsaa, om 10 Aar begynder Pengene at amortiseres, og de amortiseres i Løbet af 20 Aar, medens derimod efter Socialdemokratiets Forslag Pengene forbliver i Statskassen; med andre Ord, de er, jeg vil ikke sige tabt for Samfundet — det er de ikke — men tabt for det private Forbrug. Socialdemokratiets Forslag er altsaa slet ikke et Besparelsesforslag. Det er et Forslag, som kan have sin store Interesse, naar Talen er om Afbetaling paa Statsgælden — saa yder det oven i Købet betydeligt mere end Venstres Forslag —, men det er yderst forskelligt fra Venstres Forslag. Vort Forslag er et Spareforslag; vi siger senere hen til vedkommende Yder: Vær saa god, her har du Kapitalen tilbage, nu er der ikke saa stor Fare med Hensyn til den økonomiske Situation her i Landet. Socialdemokratiets Forslag tager Pengene een Gang for alle; maaske fordeles det over nogle flere Aar, men Pengene bliver i Statskassen eller gaar i alt Fald ud paa en Maade, der ikke direkte kommer dem til gode, som har ydet dem.

Ud fra disse Forudsætninger er det, jeg mener fuldt ud at kunne anbefale som den bedste den Tanke, der ligger til Grund for Venstres og det højtærede Ministeriums Forslag, som jeg altsaa anbefaler dette høje Ting at tiltræde.

Dernæst er der et noget mindre betydningsfuldt Lovforslag, Lovforslaget om en forøget Afgift for Handelsrejsende. Den Afgift, vi nu har, stammer fra Aaret 1839 og udgør 80 Rigsdaler pr. Handelsrejsende. Nu er det klart, at 80 Rigsdaler — 160 Kr. — i 1839 var et ganske anderledes betydeligt Beløb, end det er i vore Dage. Ved den Forhøjelse, som nu foreslaas, fra 160 til 400 Kr., for at nævne Hovedtallet, føres i Virkeligheden ikke en Gang Afgiften à jour, saa den kommer til at svare til vort Prisniveau, paa samme Maade som 80 Rigsdaler svarede til Prisniveauet i 1839. Jeg skal

ikke opholde mig nærmere ved dette Lovforslag, der, saa vidt jeg ved, ikke vil møde principiel Modstand fra nogen af de ærede Partier her i Salen.

Endelig er der Lovforslaget om Forlængelse af Loven af 2. August 1914, hvorved Nationalbanken fritages for Forpligtelsen til at indløse Sedler med Guld, Moratorieloven. Jeg skal kun omtale dette Lovforslag ganske kort. Det gaar ud paa at forlænge Gyldigheden af den nævnte Lov indtil Udgangen af indeværende Aar. Vi er alle fuldstændig klare over, at det, der maa stiles efter, er at faa Guldindløseligheden igen, før bliver det i Virkeligheden ikke godt med vore Omsætningsforhold. Derom er der ingen Uenighed — jeg tænker i Øjeblikket ikke paa, om der skulde findes andre Veje, som den højtærede Finansminister antydede, saa at man i det hele taget ikke skulde gaa tilbage til Guldindløselighed under den tidligere Form. Uenigheden opstaar først, naar Talen er om, hvorvidt vi kan gøre det under de nuværende Forhold, maaske som den eneste Stat i Europa. Derom er der Uenighed ikke alene her i Salen, men ogsaa ude omkring i Befolkningen.

Det glæder mig, at Ministeriet har faget det Standpunkt at sige: Vi er ikke i Øjeblikket i Stand til at gaa til en saadan Indløselighed, det maa forberedes paa forskellig Maade, bl. a. gennem Kreditindskrænkning og de andre Midler, der er nævnt. Vi kan sige, at de andre Forslag, der foreligger her, er ikke det fundamentale; det er Midler, hvorved vi kan opnaa den Guldindløselighed, som vi alle stiler efter, og det er mit Haab, at man derigennem kommer et Skridt hen imod Guldindløseligheden, thi denne maa være Løsenet for os alle. Men at Øjeblikket til at indføre Guldindløselighed ikke er inde, det føler jeg mig overbevist om. Derfor anbefaler jeg, at man slutter sig til dette Forslag om at forlænge Moratorieloven indtil Udgangen af indeværende Aar.

Hermed anbefaler jeg Forslagene til Behandling og til den størst mulige Velvillie.

Staaning: Der er nu forløbet en Maa-ned, siden Statsministeren her i Tinget erkendte, at det var nødvendigt for det offentlige at skride ind og foretage Foranstaltninger til Imødegaaelse af den herskende Valutakrise. Om jeg husker ret, var det den 19. Februar, at Statsministeren udtalte sig om dette og bebudede en samlet Plan, og han sagde det meget stærkt: at